

nen i 1998 og i hvert fald ikke til at nå frem til det resultat, som hr. Jens Rohde gør.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Marianne Jelved og derefter hr. Aage Frandsen og for begges vedkommende for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre anfægter ikke de juridiske vurderinger i det folkeretlige notat, men vi tager fat i det, der er omdrejningspunktet, nemlig at vurderingen er politisk, og at denne politiske vurdering, nemlig at våbeninspektørernes arbejde er udsigtsløst, ikke har noget med jura at gøre.

Vi har tilladt os at undersøge, om vi er enige i den politiske vurdering, og det er vi ikke. Jeg tillader mig igen at referere til Kofi Annan, som udtrykker det samme synspunkt i sin tale den 19. marts, tredje afsnit, hvor han anerkender De Forenede Nationers medarbejdere:

»... who have worked so hard in Iraq up to the last possible moment. That includes the inspectors, whose work has now sadly been suspended.«

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Jens Rohde sagde i en replik, at SF altid har taget fejl, men mon ikke der er en enkelt gang, vi kunne have haft ret, altså teoretisk set? Kan der alligevel ikke tænkes noget tilbage i historien, som hr. Jens Rohde måske ikke har været helt opmærksom på? En gang imellem kan man jo blive meget firkantet og håndfast, men det bliver ikke nødvendigvis rigtigt af den grund.

Så vil jeg godt vende tilbage til diskussionen om, hvad det er for nogle folkeretlige ting, der skal lægges til grund, når vi træffer beslutning. Det, jeg synes er bekymrende, er, at regeringen og Venstre er helt tilfredse med, at Udenrigsministeriet har deres notat, og så er det i orden. Man tier stille, når vi andre siger: Jamen skulle vi ikke også se, hvad andre har sagt? Og der kunne have været en høring i Forsvarsudvalget, hvor nogle uafhængige eksperter også kunne have ytret sig, og så kunne vi bedre have taget stilling.

Det, der er problemet, er, når staten via regeringen siger: Vi har denne konklusion, og den begrundes vi på den og den måde. Når vi andre siger noget andet, kan vi ikke få lov til at få vore

synspunkter frem via andre eksperter. Men der er jo ikke kun én sandhed, heller ikke i folkeretten, og det har hr. Jens Rohde også selv sagt. Der er en juridisk, men der er også en politisk.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der er altså ikke nogen forskel på, hvordan man har fremlagt den juridiske vurdering af det her fra 1998 og til i dag, nemlig via Folkeretskontoret. Dengang henholdt man sig også til Folkeretskontoret.

Må jeg så ikke godt sige, det er også et svar til hr. Aage Frandsen, at de eneste lande, der har lagt deres folkeretlige vurderinger frem offentligt, er England og Danmark. Det er de eneste lande, der har lagt deres folkeretlige vurderinger frem. Så er der nogle lande, der er kommet med nogle konklusioner og nogle udtalelser, men der er ikke andre lande end Danmark og England, der har lagt selve vurderingerne frem. Det er der ikke.

Hvad er der så for forskelle og ligheder, hvor det siges, at det er fuldstændig umuligt at lave nogen sammenligning i forhold til 1998? Ja, man kan i hvert fald overordnet sige, at nøjagtig dengang som nu, kørte Saddam Hussein rundt med verdenssamfundet, og han udnyttede ethvert enkelt tilfælde til splittelse.

Det var nøjagtig de samme kemiske og biologiske våben, han dengang ikke ville redegøre for. Vi mangler stadig væk redegørelse for 1.000 t kemiske våben, og vi mangler stadig redegørelse for 6.500 bomber. Og hvad med de Scudmissiler, som blev sendt af sted over Kuwait, som våbeninspektørerne ikke har kunnet finde, som han ikke har redegjort for? Som han slet ikke skulle have, for han må ikke have dem, for de har ikke været aftalt noget sted.

Er der ikke en virkelighed, man burde forholde sig til? Hvornår er nok nok?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard, og det er for tredje gang, derefter hr. Morten Homann.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg tager hr. Jens Rohdes svar angående Frankrig som en form for en halv indrømmelse, så det er jeg glad for. Vi kender vel alle sammen det, at man kan komme til at gribe til lidt rigelig vel overfortolkninger i en situation, hvor man er un-